

Els contes de la Torre de l'aire

El núvol 14K-32

1

La vida en l'orfenat del Núvol 14K-32 se li estava fent monòtona a en Cool, però tot havia de canviar d'un dia per l'altre.

De ben petit, els seus pares marcians, veient que no destacava en res ni mostrava cap mena de poder especial, l'havien abandonat a la Terra. Allà va caure en mans dels Serveis Socials que, no sabent a qui encolomar-lo, van decidir considerar-lo orfe i enviar-lo a l'orfenat del Núvol 14K-32, més que res per no haver-se'n d'ocupar més.

Poca gent sabia de l'existència d'aquest núvol, fet i fet una immensa plataforma voladora on el temps passava més de pressa que a la Terra i que s'estava desplaçant constantment pel cel, passant desapercbut a ulls humans, que el solien confondre amb un núvol de tempesta qualsevol.

El núvol tenia una urbanització on malvivien tot un seguit de gent, tiranitzats per un ramat de polítics que els diferents governs de la Terra hi anaven enviant quan ja no eren útils en els seus països. Els habitants de la urbanització eren gent normal i corrent que havien estat segrestats i abduïts per poder treballar per aquests polítics, en molts casos corruptes declarats, que els estaven gairebé esclavitzant. En el núvol també hi havia la seu d'un grup de superherois que no feien gaire res de bo i que havien bloquejat el sistema de comunicació amb la Terra perquè no fos cas que els cridessin per ajudar en alguna cosa. Aquests superherois els havia creat un mossèn amb cara de dinosaure, el Pare Dino li deien, que era tot un personatge.

I també hi vivia en Patufet, sí, en Patufet, el del conte de tota la vida. Vivia en una fantàstica casa en una de les vores del núvol. Era ell qui havia fundat l'orfenat. Tenia un hort ple de bolets al·lucinògens i màgics ; cada vegada que en menjava un es feia realitat la cosa en la que havia pensat i una de les seves creacions era l'orfenat del Núvol14K-32. Hi havia posat al capdavant una directora que feia de tot;

era la cuinera, la minyona, la netejadora i la professora d'un seguit de coses curioses que pensava que podien interessar als seus estadants. La resta de personal de l'orfenat era el ja esmentat mossèn amb cara de dinosaure, el Pare Dino, un personatge parsimoniós i panxacontent; l'havia llogat en Patufet perquè tenia una excel·lent reputació com a diplomàtic i pacificador, tot i que se'n desconeixia la procedència, el seu passat i com és que havia arribat a aparèixer al Núvol 14K-32.

En aquella època, a l'orfenat tan sols hi havia quatre nois: en Cool, en Marc, en Camil i en Jonathan.

En Marc era el fill petit d'una família de classe bona de Vic que, ben bé com en el cas d'en Cool, se l'havien tret de sobre amb l'excusa que li faltava un bull i que se l'havia de reeducar; fugien d'ell com de la pesta i no havien acceptat mai que tornés a casa seva; com que era una família rica amb molts contactes, havien sabut de l'existència del Núvol 14K-32 i van decidir enviar-hi el noi. A ell no li va semblar ni bé ni malament, s'hi va acostumar de seguida i es va fer amic d'en Cool, que semblava el més centrat de tots malgrat tenir la pell de color verd i unes petites antenes al cap que delataven el seu origen marcià.

En Camil sí que era orfe i el que l'havia enviat allà dalt era el seu tiet; aquest es dedicava a administrar o, més ben dit, malbaratar al seu aire la immensa fortuna familiar del nano, de tal manera que aquest estava ben convençut que no en veuria mai ni un sol cèntim. Mentre el tiet vivia com un rei en el castell de la Borgonya propietat de la família, a ell, únic hereu de la fortuna familiar, després de carregar-se de forma accidental, als seus pares, l'havia desterrat a aquell orfenat aïllat del món. No cal dir que el noi tenia un sentiment de culpa molt arrelat per aquest fet luctuós. El seu desterro va ser un pacte entre el malvat oncle i un policia corrupte per alliberar-lo de la presó, que van substituir per una condemna de per vida en l'orfenat del Núvol 14K-32. La única consideració que tenia el tiet amb el seu pobre nebot era fer-li arribar,

molt de tard en tard, queviures de la seva terra francesa, perquè el noi es queixava constantment que el menjar de l'orfenat era una porqueria.

En Jonathan va ser el que va arribar el darrer, tot i que, com veurem de seguida, estava més que lligat a l'origen de tot plegat. Venia de Santa Coloma de Gramenet i havia crescut en ambients ben marginals. Abandonat per pares que mai havia conegut i acollit en un centre de menors, havia deixat d'anar a escola tan aviat com va poder i la seva vida als carrers de Santako estava marcada per les fumades de maria amb un grup de nois tan desgraciats com ell, a la sortida de les discoteques, on no podien entrar perquè els porters ja els tenien calats.

Un bon dia un camell que el proveïa de maria li va dir que tenia uns fantàstics bolets i que els hi deixaria provar gratuïtament, perquè no sabia quin efecte tenien. Ell va acceptar el repte i, quan en va consumir un, se li va ajuntar amb el "submarino" de les discoteques, o sigui, el fum del tabac i dels porros que s'hi consumeixen, i d'aquí va sortir el Núvol 14K-32 i tot el que contenia. Un dels personatges que hi va fer anar a viure era en Patufet, el seu favorit entre els contes de la infantesa, i a ell li va donar la resta de bolets que li quedaven perquè els plantés al seu hort. Finalment, avorrit de la seva vida a la Terra i envejós dels nois que veia pel carrer que no estaven en la seva situació, va decidir anar-se'n a viure ell també al núvol.

Com havia anat a petar en Jonathan a l'orfenat era un complet misteri pels seus companys. Un bon dia l'havien trobat dormint a una de les lliteres del dormitori comú. I ell, en despertar, no va pas voler explicar com és que havia arribat fins allà. Fins la seva arribada els tres companys no havien tingut mai cap discussió seriosa, petits conflictes tan sols que miraven de solucionar el Pare Dino o la directora. Però tot va canviar amb la seva arribada, les discussions i els conflictes van sovintejar, però sense que arribés a passar res molt greu.

Fins que va arribar un paquet per en Camil, de part del seu oncle.

Quan el va obrir, els seus tres companys miraven expectants el que n'anava sortint: paté del bo, un parell de baguetes, formatges de tota mena i... un croissant gegantí. En veure'l van obrir uns ulls com taronges i van començar a reclamar-li a en Camil que el compartís amb ells, tal i com havia dit una vegada que faria. Però aquell dia s'hi va negar i en Jonathan va començar a titllar-lo d'egoista i a intentar fer-se amb el croissant. Els altres també es van apuntar a la batussa i el croissant va començar a passar de mà en mà fins que, va sortir volant per la finestra. Se li havia escapat de les mans a en Cool.

A sota del finestral s'havia aturat el Pare Dino en sentir la disputa dels seus pupils. Quan va veure aquell bé de déu de croissant va obrir la seva bocassa i se'l va empassar sencer. No era pas la primera vegada que en feia alguna d'aquestes. Manta vegades la directora s'havia de posar ferma per evitar que es mengés la teca dels altres. Era un golafre integral.

Els quatre nois van tenir temps de veure-ho i van saltar per la finestra de seguida, esverats com estaven. Es van abraonar contra el Pare Dino, el van tombar a terra i en Jonathan, que sempre duia al damunt una navalla de pam, li va obrir la panxa per mirar de recuperar el croissant.

El capellà, just abans de deixar anar el darrer alè després de la ganivetada, va llençar un coet de senyals al cel, per cridar als superherois. Aquests es van afanyar a aparèixer davant la crida del que havia estat el seu creador, i quan el van veure allà esbudellat van posar el crit al cel, van arrabassar el croissant de mans d'en Jonathan i se'l van menjar allà mateix, deixant als orfes amb un pam de nas. Tot seguit van agafar entre tot el cos ensangonat del Pare Dino i se'l van endur volant cap als seus dominis.

Sentint tot aquest guirigall, va arribar la directora. Els nois, fets un mar de llàgrimes, li van explicar tot. No ploraven per haver esbudellat el capellà, sinó perquè s'havien quedat sense el croissant. La directora els va consolar com va poder i els va dir, tot i que això no els fes ni fred ni calor, que no es preocupessin pel Pare Dino, que ja havia mort i ressuscitat un munt de vegades i que els seus superherois se l'havien endut a la capella del seu edifici per a fer-li el que li havien de fer per reviure'l.

Els nois, sentint que els superherois volien fer reviure aquell mossèn golafre amb cara de dinosaure, van rumiar què podien fer. Entre tots van decidir fer un ninot que tingués la seva aparença per a poder fer-li vudú i minvar així els seus poders i la seva malignitat i, de pas, les dels superherois, que eren, tal i com els havia dit la directora, com una extensió seva. I així va anar la cosa: cada vegada que punxaven el ninot, desapareixia un superheroi i el mossèn s'anava afeblint.

La directora, que ja en començava a estar fins al monyo del Pare Dino, va estar molt contenta veient que els nois s'havien unit per fer-lo fora de circulació. Però, un cop desactivat del tot, el va començar a trobar a faltar perquè, malgrat ser dolent com la tinya, sí que era capaç de posar pau quan es barallaven els nois. I els conflictes van tornar a aparèixer a l'orfenat i ella es va veure obligada a fer venir una persona que els ajudés a superar les seves diferències, un psicòleg que no va aconseguir el seu propòsit perquè tots se li van posar en contra. La situació va anar empitjorant fins al punt que en Camil, no sabem si d'acord amb els altres tres, va oferir-li un croissant enverinat al psicòleg, que, babau com era, se'n va anar a l'altre barri content, pensant que això era una mostra de bona voluntat per part dels nois.

L'assassinat del psicòleg va esverar la directora que va afanyar-se a cridar a en Patufet. Aquest, per veure si feia entrar en raó els nois, els va convidar a casa seva i no va ser pas una bona idea, perquè en Camil,

que ja li havia agafat gust a això d'enverinar la gent, va aprofitar per agafar un dels bolets al·lucinògens de l'hort i injectar-li verí. El va oferir a en Patufet, que els havia explicat tot cofoi que l'orfenat era creació seva a partir d'aquells bolets, demanant-li que fes una demostració creant alguna cosa a partir del bolet, que ell tot allò no s'ho creia... i en Patufet va caure a la trampa, es va menjar el bolet i va morir allà, davant de tots.

La mort d'en Patufet va afectar profundament en Jonathan, que va decidir, obnubilat, que tot se n'anés en orris. Literalment: va decidir destruir la seva creació, el Núvol 14K-32, que es va anar desfent fins a desaparèixer.

Per sort o per desgràcia, segons el cas, cadascuna de les persones de la Terra que hi habitaven van aparèixer al seu lloc originari.

Els països que van haver de tornar a acollir els polítics exiliats es van posar les mans al cap pensant què dimoni en podrien fer ara de tota aquella patuleia que estaven tan contents d'haver-se tret de sobre.

La gent normal que vivia a la urbanització va tornar a veure parents i veïns i els va poder explicar la seva increïble història.

La directora de l'orfenat va tornar a la seva feina de mestra, de la qual va haver de demanar la baixa aviat, incapaç d'enfrontar-se a tota aquella colla de gamarussos que tenia per alumnes.

I els quatre nois, gràcies a que en Cool, just en el moment de la desfeta, va pensar que bé que es podria viure en el castell d'en Camil, van aparèixer a la Borgonya, on van poder desfer-se del malvat tiet i viure com uns reis, aprofitant la fortuna que no havia aconseguit dilapidar l'oncle del noiet francès.

I conte contat, ja està acabat.